

Aan
de Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State

Geeft eerbiedig te kennen:

Mr. Willem Nass, advocaat, wonende te Eindhoven aan de ,, te deze zake woonplaats kiezende te zijnen kantore te Eindhoven aan de Vrijstraat 2a (Postbus 420, 5600 AK Eindhoven, fax 040 2456438);

Willem Nass, eiser, stelt bij deze beroep in tegen de uitspraak van de Rechtbank te 's Hertogenbosch d.d. 25 mei 2010, verzonden op 2 juni 2010, waarvan hierbij een afschrift wordt overgelegd.

De gronden van dit hoger beroep zijn de volgende:

1. Gronden als vervat in het inleidend beroepsschrift en de pleitnota d.d. 22 april 2010, waarvan hierbij een afschrift wordt overgelegd en waarvan eiser de Raad van State verzoekt de inhoud als woordelijk herhaald en ingelast te beschouwen.
2. Ten onrechte doet de rechtbank de uitspraak steunen op het feit dat de rechtbank aangeeft in het midden te laten of de (weigeren van een) auditverklaring een besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid van de Algemene Wet Bestuursrecht Het beroep was immers niet ingesteld tegen een (weigeren van) een auditverklaring, doch tegen de, door verweerder bindend advies genoemde, beschikking d.d. 24 juni 2008, verzonden op 9 september 2008. In het inleidend beroepsschrift is al uitvoerig uiteengezet waarom deze als een besluit en/of beschikking moet worden aangemerkt. Bovendien moet de rechtbank eerst vaststellen dat sprake is van een besluit of beschikking waartegen beroep open staat en komt de rechtbank pas daarna toe aan de inhoudelijke behandeling en aan de vraag of de appellant belang heeft bij het ingestelde beroep.
3. Ten onrechte oordeelt de rechtbank dat er geen sprake van zou zijn dat het beroep tot een gunstiger resultaat zou kunnen leiden. Dat op 28 november 2008 een heraudit heeft plaatsgevonden die geresulteerd heeft in de afgifte van een auditverklaring, toont alleen aan dat eiser maatregelen heeft genomen om de schade te beperken en daartoe kosten heeft moeten maken. Ook het feit dat eiser zich bij de geschillencommissie advocatuur heeft laten uitschrijven behoort tot de maatregelen die eiser heeft genomen om de schade te beperken. Eiser heeft door die twee maatregelen de schade weliswaar beperkt, maar geenszins geheel ongedaan

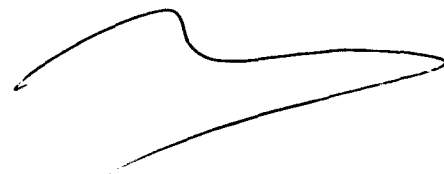
gemaakt. Dat eiser daarmee de schade heeft beperkt betekent niet dat er daarom in het geheel geen schade meer zou zijn.

4. Onbegrijpelijk is het oordeel dat het, waar het belang van eiser ligt in een mogelijk verzoek om schadevergoeding, die overigens niet beperkt zijn tot de kosten van de heraudit, zou gaan om een onzekere toekomstige gebeurtenis. Eiser heeft de kosten voor de heraudit moeten maken en daardoor schade geleden. Deze schade staat vast en van een onzekere toekomstige gebeurtenis is geen sprake. Ook heeft eiser imagoschade geleden doordat hij zich heeft moeten laten uitschrijven bij de geschillencommissie advocatuur.
5. Ten onrechte doet de rechtbank het oordeel steunen op het feit dat de toevoegingsaudit met ingang van 1 januari 2010 formeel is afgeschaft. Onduidelijk is immers of daarmee ook de verplichting om mededeling te doen van het feit dat een advocaat ingeschreven is bij de geschillencommissie advocatuur eveneens is afgeschaft en, zo nee, wat die verplichting concreet inhoudt en aan welke eisen een dergelijke mededeling omtrent inschrijving bij de geschillencommissie moet voldoen. Bovendien is er nog geen 4 maanden na de formele afschaffing van de toevoegingsaudit een rapport verschenen van een door gedaagde ingeschakelde adviseur, Docters van Leeuwen, waarin deze onder meer adviseert een beroepscertificaat voor advocaten in te stellen dat jaarlijks moet worden vernieuwd. Te verwachten is dat dit beroepscertificaat vergelijkbaar zal zijn met de toevoegingsaudit zoals die tot 1 januari 2010 bestond, met het verschil dat deze jaarlijks in plaats van om de drie jaar plaats moet vinden en dat het beroepscertificaat voor alle advocaten verplicht zal zijn, dus niet, zoals tot 1 januari 2010, alleen voor advocaten die toevoegingen behandelen.
6. Ten onrechte oordeelt de rechtbank dat een belang van eiser niet gezien kan worden in het feit dat eiser zich heeft moeten laten uitschrijven bij de geschillencommissie advocatuur.
7. Ten onrechte oordeelt de rechtbank dat een belang van eiser niet gezien kan worden in het feit dat uit de beschikking volgt dat eiser geen werkzaamheden zou mogen verrichten ten behoeve van voormalige wederpartijen. Dit oordeel van de rechtbank gaat uit van de onjuiste veronderstelling dat het standpunt van verweerder zou inhouden dat tot 1 januari 2010 alleen advocaten die toevoegingen behandelen geen werkzaamheden zouden mogen verrichten ten behoeve van voormalige wederpartijen en dat daarna alle advocaten dat zouden mogen. Nergens blijkt uit dat verweerder zich op het standpunt stelt dat een, voor alle advocaten of alleen voor advocaten die toevoegingen behandelen geldend, verbod om werkzaamheden te verrichten ten behoeve van voormalige wederpartijen door de afschaffing van de toevoegingsaudit is komen te vervallen.

8. De rechtbank heeft miskend dat het belang van eiser om zich te kunnen inschrijven bij de geschillencommissie advocatuur dient te prevaleren boven het belang dat verweerder er bij heeft om in het vage te laten welke aanvullende eisen daarbij worden gesteld.

Eiser verzoekt Uw Raad de uitspraak waarvan beroep te vernietigen met zodanige verdere beslissing als Uw Raad zal vermenen te behoren.

Eindhoven, 13 juli 2010

A handwritten signature in black ink, consisting of a series of fluid, connected strokes. The signature is written in a cursive style and is positioned above the printed name 'W. Nass'.

W. Nass

uitspraak

RECHTBANK 's-HERTOGENBOSCH

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 09/2030

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 25 mei 2010.

inzake

mr. W. Nass,
te Eindhoven,
eiser,

tegen

de Nederlandse Orde van Advocaten,
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde mr. M.E. Veenboer, werkzaam bij verweerder.

Procesverloop

Op 25 september 2007 heeft een audit plaatsgehad op het kantoor van eiser. Hiervan is een auditverslag opgemaakt, dat is geparafeerd op 12 oktober 2007. Als oordeel is gegeven 'heraudit'.

Hier tegen heeft eiser bezwaar gemaakt bij de door verweerder ingestelde Bezwaarcommissie Audit Advocatuur (hierna: bezwaarcommissie).

Bij bindend advies van de bezwaarcommissie, uitgesproken op 24 juni 2008 en ondertekend op 8 september 2008, is het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Hier tegen heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld ter zitting van 22 april 2010, waar eiser in persoon en verweerder bij gemachtigde is verschenen.

Overwegingen

1. De rechtbank gaat uit van de volgende feiten en omstandigheden.
2. Eiser is advocaat en wil rechtsbijstand verlenen in de zin van de Wet op de rechtsbijstand (hierna: Wrb). Uitgangspunt van deze wet is dat advocaten die dergelijke rechtsbijstand willen verlenen, zich daartoe bij de raden voor rechtsbijstand inschrijven. Ingevolge artikel 14 van de Wrb kunnen door de raden aan de inschrijving voorwaarden worden verbonden, die ingevolge artikel 15 van die wet betrekking hebben op het jaarlijks aantal toevoegingen, specifieke deskundigheidseisen, kantoororganisatie en verslaglegging. Ingevolge artikel 2, eerste lid, van de krachtens voormelde bepalingen vastgestelde Inschrijvingsvoorwaarden

advocatuur 2008 dient de advocaat een auditverklaring over te leggen die in het jaar 2008 geldig is.

3. Met onderhavige procedure beoogt eiser afgifte van een dergelijke auditverklaring.
4. De rechtbank zal allereerst de vraag beantwoorden of eiser een procesbelang heeft bij een beoordeling van het door hem ingestelde beroep.

Bij een beoordeling van dat beroep heeft hij slechts voldoende belang, indien dit tot een gunstiger resultaat zou kunnen leiden. Daarvan is geen sprake. Vaststaat dat op 20 november 2008 een heraudit van het kantoor van eiser heeft plaatsgehad en dat deze heeft geresulteerd in de afgifte van een auditverklaring, geldig tot 25 september 2010. Voorts staat vast dat de Inschrijvingsvoorwaarden 2010 niet meer de eis stellen dat een auditverklaring moet worden overgelegd.

Voor zover eiser betoogt dat zijn procesbelang ligt in een mogelijk verzoek om schadevergoeding (bestaande uit de door hem gemaakte kosten van de heraudit) aan verweerder, is de rechtbank van oordeel dat het hier gaat om een dusdanig onzekere toekomstige gebeurtenis dat hierin geen belang kan worden gezien voor de ontvankelijkheid van het beroep. Evenmin kan een dergelijk belang worden gezien in de omstandigheden dat eiser zich voor het verkrijgen van de aan hem verleende auditverklaring zou hebben moeten laten uitschrijven bij de geschillencommissie advocatuur en dat uit het auditverslag zou voortvloeien dat hij geen werkzaamheden meer zou mogen verrichten ten behoeve van voormalige wederpartijen van voormalige cliënten, aangezien, wat daar ook van zij, zoals hiervoor overwogen, het overleggen van een auditverklaring thans niet meer wordt vereist.

Ter voorlichting aan partijen merkt de rechtbank op dat zij uitdrukkelijk in het midden laat of de (weigering van een) auditverklaring een besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

Uit het vorenstaande volgt dat het beroep niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

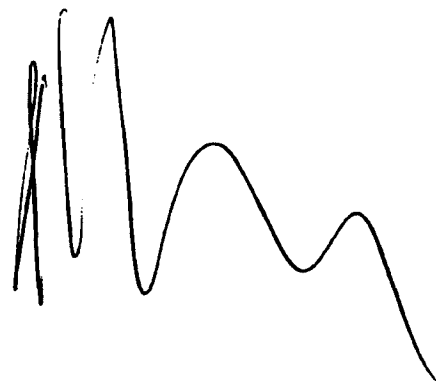
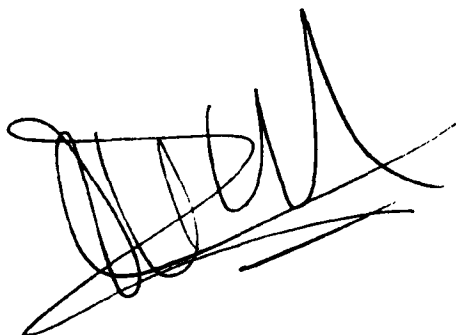
5. De rechtbank ziet geen aanleiding één der partijen te veroordelen in de proceskosten dan wel verweerder op te dragen het griffierecht te vergoeden.
6. Beslist wordt als volgt.

Beslissing

De rechtbank,

- verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Aldus gedaan door mr. A. Venekamp als rechter in tegenwoordigheid van M.L. van Veen als griffier en in het openbaar uitgesproken op 25 mei 2010.

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
in 't Hertogenbosch

Partijen kunnen tegen deze uitspraak binnen zes weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag.

Afschriften verzonden:

02 JUNI 2010

Aan
de Rechtbank
te 's-Gravenhage

Geeft eerbiedig te kennen:

Mr. Willem Nass, advocaat, wonende te Eindhoven, te dezer zake woonplaats kiezende te zijnen kantore te Eindhoven aan de Vrijstraat 2a (Postbus 420, 5600 AK Eindhoven);

Willem Nass stelt bij deze beroep in tegen de beslissing van de Bezwaarcommissie Audit Advocatuur van de **Nederlandse Orde van Advocaten** d.d. 24 juni 2008 of 5 september 2008, verzonden op 9 september 2008, waarvan hierbij een afschrift wordt overgelegd.

Producties

Overgelegd worden voorts afschriften van de volgende stukken:

1. Schrijven van eiser aan het auditbureau d.d. 31 januari 2008 met als bijlage het schrijven van Mr. Dumont aan Mr. van Etten d.d. 20 januari 2008 en als bijlage bij dat schrijven het schrijven van Mr. van der Meijden-Wijn aan Mr. Dumont d.d. 16 maart 2007.
2. schrijven aan het auditbureau d.d. 1 februari 2008 met als bijlagen:
 - a) het auditrapport
 - b) schrijven van eiser aan Mr. van Etten van 26 november 2007
 - c) schrijven van eiser aan Mr. van Etten van 10 december 2007
 - d) schrijven van eiser aan Mr. van Etten van 2 januari 2008
 - e) schrijven van Mr. van Etten van 14 januari 2008
 - f) schrijven van Mr. van Etten van 22 januari 2008 aan Mr. Dumont
 - g) het vorige auditrapport
3. schrijven van eiser aan het auditbureau van 16 juni 2008
4. De bij dat schrijven meegezonden beschrijving van de kantoororganisatie d.d. 16 juni 2008
5. De praktijkwaarnemingsovereenkomst d.d. 26 april 2002

Bevoegdheid

Verweerder duidt de beschikking aan als “bindend advies” en voor zover bekend stelt verweerder zich op het standpunt dat daartegen geen beroep open staat. De beschikking beantwoordt echter aan de omschrijving van de begrippen “besluit” en “beschikking” als bedoeld in artikel 1:3 van de Algemene Wet Bestuursrecht. Dat de Nederlandse

Orde van Advocaten en haar organen bestuursorganen als bedoeld in artikel 1:1 van de Algemene Wet Bestuursrecht zijn, is evident, terwijl ook sprake is van een publiekrechtelijke rechtshandeling. Het gaat hier immers om een zgn. "toevoegingsaudit", een audit die een verplicht is voor advocaten die gefinancierde rechtsbijstand verlenen, waarbij de strekking van de regeling is dat advocaten die geen audit ondergaan of niet aan de eisen voldoen, geen gefinancierde rechtsbijstand meer mogen verlenen.

Krachtens artikel 8:1 van de Algemene Wet Bestuursrecht staat tegen de beschikking beroep open. De vraag rijst nog of eiser krachtens het bepaalde in artikel 7:1 lid 1 van de Algemene Wet bestuursrecht, alvorens beroep in te stellen eerste bezwaar moet maken tegen de beschikking, nu deze zowel kenmerken heeft van een primaire beschikking als van een beschikking op een bezwaarschrift en nu een mededeling als bedoeld in artikel 3:45 van de Algemene Wet Bestuursrecht ontbreekt. Eiser is van mening dat dat niet het geval is, nu de commissie die het besluit genomen heeft de naam "bezwaarcommissie" draagt en de interne regels van verweerder kennelijk niet voorzien in een behandeling van bezwaarschriften tegen beschikkingen als de onderhavige. Indien de Rechtbank hierover anders oordeelt verzoekt eiser de rechtbank voorzover nodig toepassing te geven aan het bepaalde in artikel 6:15 van de Algemene Wet Bestuursrecht.

Aanvullingen en correcties

Verweerder geeft in de beschikking onder het hoofd "Standpunten partijen" de standpunten weer zoals eiser die in de visie van verweerder heeft ingenomen en de standpunten zoals Mr. J.A.C. Van Etten, hierna ook te noemen "de auditor" die in de visie van verweerder heeft ingenomen.

Eiser meent dat deze opsomming van standpunten onvolledig is, nu verweerder hierbij voorbij gaat aan de standpunten die de auditor en eiser hebben ingenomen omtrent de invulling die moet worden gegeven aan de verplichting van eiser om, indien hij ingeschreven staat bij de Geschillencommissie advocatuur of indien hij deelneemt aan de klachten- en geschillenregeling, voor zover dat iets anders mocht zijn, dit aan zijn cliënten kenbaar te maken. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat, voorzover hieraan al niet voldaan was door de vermelding op de website van de Orde van advocaten en later de vermelding op het briefpapier, hij in ieder geval aan deze verplichting voldaan had door vermelding van het feit dat hij aangesloten was bij de geschillencommissie op het briefpapier, op de orderbevestigingen en op de kantoorwebsite. Het standpunt van de auditor lijkt er op neer te komen dat eiser ook hierdoor nog steeds niet aan deze verplichting voldaan had en wat eiser in de visie van de auditor nog meer had moeten doen om aan deze verplichting te voldoen is onduidelijk gebleven, althans het hele standpunt van de auditor over de inhoud en invulling van deze verplichting is onduidelijk gebleven. Ook verweerder heeft hierover geen duidelijkheid gegeven.

Voorts heeft eiser nog de volgende aanvullingen en correcties op de hieronder cursief weergegeven passages uit de beschikking:

Auditee geeft aan dat een aantal zaken voor hem onduidelijk zijn. Hij zegt dat de correspondentie met auditor hem hierover geen duidelijkheid heeft gegeven. Hij hoopt dat hij die duidelijkheid wel zal verkrijgen door de zitting.

Eiser heeft aangegeven dat hij zich bij de Geschillencommissie advocatuur heeft laten uitschrijven omdat hij geen antwoord kreeg op de vraag aan welke eisen m.b.t. de mededeling hiervan aan cliënten hij moest voldoen als het kantoor ingeschreven zou staan bij de geschillencommissie. Hierover heeft eiser geen duidelijkheid gekregen, ook niet door deze zitting. Eiser rekende er op dat verweerder in de beschikking zou aangegeven welk standpunt hierover juist is en derhalve ondermeer duidelijk zou aangegeven wat de verplichting om aan de cliënten mededeling te doen van inschrijving bij de geschillencommissie en/of deelname aan de klachten- en geschillenregeling concreet inhoudt.

Auditee geeft aan dat hem niet duidelijk was welke actie hij op dit verbeterpunt moest ondernemen. Hij geeft aan dat zijn correspondentie met auditor op dit punt hem onvoldoende duidelijkheid heeft gegeven. Auditee heeft inmiddels een interne klachtenregeling die volgens de kantoorwebsite op 30 januari 2008 in werking is getreden. Deze regeling voorziet onder meer in de mogelijkheid om geschillen voor te leggen aan de Geschillencommissie advocatuur, waarbij het kantoor is aangesloten. Dit wordt volgens auditee nu ook vermeld op het briefpapier.

Eiser heeft aangegeven dat hij zich, omdat hij geen duidelijkheid kon krijgen omtrent de vraag "welke actie hij op dit verbeterpunt had moeten ondernemen" (om bij de woorden van de commissie te blijven) om bij de geschillencommissie ingeschreven te kunnen blijven staan, zich bij de geschillencommissie heeft laten uitschrijven. Eiser heeft niet gezegd dat het kantoor ten tijde van de zitting nog steeds bij de Geschillencommissie was aangesloten. Eiser heeft wel aangegeven dat de interne klachtenregeling onder meer voorziet in de mogelijkheid om geschillen voor te leggen aan de Geschillencommissie advocatuur. Daartoe is in de interne klachtenregeling een bepaling met de volgende tekst opgenomen: "Indien in het contact met de cliënt de klacht niet tot tevredenheid wordt afgehandeld, werkt de advocaat er aan mee dat de kwestie voorgelegd aan de Geschillencommissie Advocatuur, indien de cliënt dat wenst." Doel van deze aanvulling was te bereiken dat de cliënt de mogelijkheid krijgt een klacht door de geschillencommissie Advocatuur te laten behandelen zonder dat eiser daarvoor bij die geschillencommissie ingeschreven hoeft te staan. Eiser meent dat hier geen speld tussen te krijgen is. Dit neemt natuurlijk niet weg dat de vraag kan rijzen of dit een wenselijke constructie is. Eiser had dan ook verwacht dat verweerder er niet blij mee zou zijn dat het kantoor niet langer bij de geschillencommissie ingeschreven was en al helemaal niet met het feit dat deze audit daar de aanleiding toe was. De leden van de commissie reageerden echter lauw. De leden van de commissie wekten de indruk

dat het hen niet interesseerde of en waarom het kantoor wel of niet bij de geschillencommissie ingeschreven staat. Ten tijde van de audit werd van de interne klachtenregeling geen mededeling gedaan op de orderbevestigingen en ook niet op de website. Uitgangspunt was toen dat de ingang van de klachtenregeling was de situatie waarin sprake is van een redelijkerwijs als klacht aan te merken, mondeling of schriftelijk gedane uitlating van ongenoegen betreffende de dienstverlening door de advocaat, door of namens de cliënt kenbaar gemaakt, waarbij het model van de Nederlandse Orde van Advocaten als voorbeeld heeft gediend. Het feit dat toen van de interne klachtenregeling geen mededeling in de orderbevestigingen werd gedaan is niet ter sprake geweest bij de audit en ook niet bij de zitting.

Eiser heeft niet gezegd dat ten tijde van de zitting op het briefpapier vermeld zou worden dat het kantoor bij de geschillencommissie was aangesloten. Eiser heeft wel aangegeven dat hij, teneinde aan de eisen van de auditor te voldoen, op het briefpapier, op de opdrachtbevestigingen en op de website een mededeling heeft geplaatst dat hij bij de Geschillencommissie advocatuur was aangesloten en dat hij, toen bleek dat dat kennelijk niet genoeg was, althans daarover geen duidelijkheid was te krijgen en de daaruit voortvloeiende problemen derhalve kennelijk niet op een andere manier konden worden opgelost, zich daarom bij de geschillencommissie heeft laten uitschrijven waarna al die mededelingen, dus ook de mededeling op het briefpapier, er weer af moesten. Verweerder heeft dit ook zelf kunnen vaststellen. Het briefpapier waarop de brieven van 26 november en 10 december 2007 en die van 2 januari 2008 aan de auditor zijn gesteld, welke brieven zich in het dossier waarover verweerder de beschikking heeft, bevinden, bevat immers de woorden "Aangesloten bij de Geschillencommissie advocatuur". Het briefpapier waarop de brief van 31 januari 2008 aan het auditbureau van de Nederlandse Orde van Advocaten gesteld is, bevat deze mededeling niet meer omdat het kantoor toen niet meer bij de geschillencommissie ingeschreven was. Ook bevat het schrijven van Mr. Dumont van 20 januari 2008 aan de auditor, dat zich eveneens in het dossier van verweerder bevindt, de duidelijke mededeling dat eiser zich bij de geschillencommissie heeft laten uitschrijven omdat dat blijkbaar bij de audit te veel problemen met zich meebrengt. Eiser ging er van uit dat de commissie de stukken en derhalve ook deze brief gelezen had en dat de commissie ermee bekend was dat eiser niet langer bij de Geschillencommissie advocatuur ingeschreven was. Dat de commissie dit niet zou hebben geweten en zou hebben gedacht dat het kantoor ten tijde van de zitting nog steeds bij de geschillencommissie zou zijn ingeschreven, was niet kenbaar, noch voor, noch tijdens de zitting.

Eiser vraagt akte van het feit dat verweerder erkent dat deelname aan de klachten- en geschillenregeling en derhalve waarschijnlijk ook ingeschreven staan bij de geschillencommissie advocatuur niet verplicht is. Op het voorlaatste blad van de beschikking stelt verweerder immers letterlijk: "*De commissie meldt auditee dat indien hij deelneemt aan de klachten- en geschillenregeling advocatuur, hij dit kenbaar moet maken aan zijn cliënten*". Dat deze passage wordt gevolgd door een aantal feitelijke onjuistheden doet niet af aan het feit dat verweerder hiermee erkent dat deelname aan de klachten- en geschillenregeling niet verplicht

is en dat verweerder hiermee op zijn minst indirect erkent dat ook ingeschreven staan bij de geschillencommissie advocatuur niet verplicht is. Nu eiser niet (langer) deelneemt aan de geschillenregeling advocatuur en ook niet ingeschreven is bij de geschillencommissie advocatuur is hij niet langer gerechtigd hiervan mededeling te doen en kan verweerder derhalve ook niet van hem eisen dat hij vermeldt dat hij wel zou deelnemen aan de klachten en geschillenregeling en/of zou zijn aangesloten bij de Geschillencommissie advocatuur.

Auditee geeft aan dat hij het systeem inmiddels zo heeft aangepast dat het checken van belangentegenstellingen wel mogelijk is.

Eiser heeft aangegeven dat hij het systeem inmiddels zo had aangepast dat zoeken op namen van wederpartijen mogelijk is. Eiser heeft niet gezegd dat checken van belangentegenstellingen daarvoor niet mogelijk geweest zou zijn.

Voorts stelt auditee de commissie nog een aantal vragen over zaken waarover bij hem onduidelijkheid bestaat. De commissie beantwoordt deze vragen, en auditee bevestigt dat een en ander hem duidelijk is.

Helaas geeft verweerder niet aan wat de vragen die eiser gesteld zou hebben inhouden en, nog belangrijker, wat het antwoord van verweerder op die vragen was. Het enige waarover eiser duidelijkheid heeft gekregen die hij daarvoor niet had, is dat het aanhouden van een afzonderlijke wederpartijenadministratie niet verplicht is, doch helaas alleen mondeling en niet zwart op wit, zodat een volgende auditor hierover weer andere eisen kan stellen en eiser zich in dat geval niet op deze beschikking kan beroepen. Eiser weet nog steeds niet wat de verplichting om, in geval van inschrijving bij de geschillencommissie, dit aan de cliënt kenbaar te maken, concreet inhoudt. Eerder dacht eiser het, tot op zeker hoogte, wel te weten. In zijn schrijven van 2 januari 2008 aan de auditor (zie de tweede volzin op het eerste blad van dat schrijven) heeft eiser immers aangegeven dat de auditor geen antwoord meer hoefde te geven op de tweede vraag uit de brief van 10 december 2008 (zie op blad 4, slot, van dat schrijven) omdat eiser het feit dat hij was aangesloten bij de geschillencommissie (de vraag kan ook nog rijzen of dit hetzelfde is als ingeschreven staan bij de geschillencommissie) zowel op het briefpapier als op de kantoorwebsite had vermeld en die mededeling daarboven ook in het model voor de opdrachtbevestiging had opgenomen. Toen dit kennelijk ook niet genoeg was, en totaal niet meer was vast te stellen wat de eis dan wel concreet in zou houden, heeft eiser, om van dit probleem af te komen, zich bij de geschillencommissie laten uitschrijven.

Verweerder doet het hierbij ten onrechte voorkomen alsof het aan eiser zou liggen dat er over een aantal zaken onduidelijkheid bestaat. Het bestaan van deze onduidelijkheid ligt niet aan eiser, maar aan het feit dat hij van de auditor op een aantal duidelijke vragen geen, althans geen duidelijk antwoord kreeg en dat hij deze antwoorden, althans een deel daarvan, ook van verweerder niet kreeg. Daarnaast speelt hierbij natuurlijk ook het niveau van de veelal vage en versnipperde regelgeving

rond de toevoegingsaudit, welke regelgeving geheel of grotendeels door of in opdracht van verweerder is opgesteld, en de grote ruimte die deze regelgeving de auditoren biedt om er een eigen uitleg aan te geven en daarmee eigen eisen te stellen, een rol. Een voorbeeld van het lage niveau van de regelgeving is dat het er op lijkt dat in de kwaliteitsstandaard geen onderscheid wordt gemaakt tussen de begrippen “zaken” en “cliënten” en tussen de begrippen “zakenadministratie” en “cliëntenadministratie”.

Auditee geeft aan dat hij naar aanleiding van de audit de overdracht en vervanging schriftelijk heeft vastgelegd.

Eiser heeft niet gezegd dat hij naar aanleiding van deze audit de overdracht en vervanging schriftelijk zou hebben vastgelegd. De overdracht en vervanging was voor en ten tijde van de audit ook al schriftelijk vastgelegd en voorafgaand aan de beschikking is nergens uit gebleken dat hetzij verweerder hetzij de auditor daar een ander idee over hadden. De auditor heeft een verbeterpunt gegeven omdat er geen beschrijving van de kantoororganisatie was, hoewel een verplichting tot het hebben van een beschrijving van de kantoororganisatie niet in de kwaliteitsstandaard is opgenomen, en niet omdat overdracht en vervanging niet schriftelijk zouden zijn vastgelegd. Eiser heeft voorafgaand aan de zitting een kopie van die beschrijving van de kantoororganisatie aan verweerder toegezonden zodat verweerder zelf heeft kunnen vaststellen dat er nu een beschrijving van de kantoororganisatie was.

Voorts heeft verweerder bij de opsomming van de standpunten van “partijen” niet opgenomen de standpunten over de inhoud van de verplichting om ingeval van inschrijving bij de geschillencommissie daarvan mededeling te doen. Het standpunt van eiser was dat hij in ieder geval aan die verplichting voldaan had door een mededeling op het briefpapier, een op de website en een op de orderbevestigingen. Het standpunt van de auditor was kennelijk dat dit niet voldoende is. Verweerder heeft nagelaten in de beschikking een standpunt hierover te formuleren. Met name heeft verweerder nagelaten aan te geven wat nog meer nodig was om aan deze eis te voldoen. Natuurlijk zou verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat dit niet meer nodig was omdat eiser inmiddels niet meer bij de geschillencommissie stond ingeschreven, doch hier kan verweerder zich niet op beroepen nu verweerder er kennelijk – zij het dan ook ten onrechte - van uit is gegaan dat eiser nog steeds bij de geschillencommissie was ingeschreven.

Bevoegdheid

Verweerder stelt zich op het standpunt dat de beschikking een bindend advies is en dat daartegen geen beroep open staat. De beschikking beantwoordt echter aan de omschrijving de begrippen “besluit” en “beschikking” als bedoeld in artikel 1:3 van de Algemene Wet Bestuursrecht. Dat de Nederlandse Orde van Advocaten en haar organen bestuursorganen als bedoeld in artikel 1:1 van de Algemene

Wet Bestuursrecht zijn, is evident, terwijl ook sprake is van een publiekrechtelijke rechtshandeling. Het gaat hier immers om een zgn. "toevoegingsaudit", een audit die een verplicht is voor advocaten die gefinancierde rechtsbijstand verlenen, waarbij de strekking van de regeling is dat advocaten die geen audit ondergaan of niet aan de eisen voldoen, geen gefinancierde rechtsbijstand meer mogen verlenen.

Krachtens artikel 8:1 van de Algemene Wet Bestuursrecht staat tegen de beschikking beroep open. De vraag rijst nog of eiser krachtens het bepaalde in artikel 7:1 lid 1 van de Algemene Wet bestuursrecht, alvorens beroep in te stellen eerste bezwaar moet maken tegen de beschikking, nu deze zowel kenmerken heeft van een primaire beschikking als van een beschikking op een bezwaarschrift en nu een mededeling als bedoeld in artikel 3:45 van de Algemene Wet Bestuursrecht ontbreekt. Eiser is van mening dat dat niet het geval is, nu de commissie die het besluit genomen heeft de naam "bezwaarcommissie" draagt en de interne regels van verweerder kennelijk niet voorzien in een behandeling van bezwaarschriften tegen beschikkingen als de onderhavige. Indien de Rechtbank hierover anders oordeelt verzoekt eiser de rechtbank voorzover nodig toepassing te geven aan het bepaalde in artikel 6:15 van de Algemene Wet Bestuursrecht.

Gronden

Eiser voert de volgende gronden aan:

1. Ten onrechte verklaart verweerder het bezwaar ongegrond omdat eiser ten tijde van de audit zijn deelname aan de klachten- en geschillenregeling niet kenbaar maakte aan zijn cliënten

Een element in de logica achter de beschikking is kennelijk het idee dat, in de visie van verweerder, indien de advocaat die de audit moet ondergaan ten tijde van de audit aan een bepaalde eis niet voldoet, deze, bij wijze van een soort sanctie, dit tegen betaling van € 543,90 exclusief btw en reiskosten en met het risico dat het opnieuw niet goed is, opnieuw moet laten vaststellen in het kader van een zgn. heraudit. Dit is kennelijk de achtergrond achter de reden waarom verweerder bij gelegenheid van de hoorzitting geen kennis wilde nemen van bewijzen waaruit blijkt van aanpassingen die na de audit hebben plaatsgevonden.

Het belang bij de ongegrondverklaring op deze grond bestaat in de visie van verweerder derhalve kennelijk hieruit dat er nog een auditor moet controleren of eiser zijn deelname aan de klachten- en geschillenregeling nu wel kenbaar maakt aan zijn cliënten Dit is echter niet mogelijk nu eiser niet meer ingeschreven is bij de geschillencommissie en derhalve ook niet meer verplicht en zelfs niet gerechtigd is aan zijn cliënten mede te delen dat hij bij deze geschillencommissie is ingeschreven. Bovendien heeft verweerder zelf kunnen constateren dat eiser na de audit tot het tijdstip van de uitschrijving de inschrijving bij de geschillencommissie aan zijn cliënten kenbaar maakte. Verweerder heeft immers kopieën

ontvangen van de brieven van eiser aan de auditor van 26 november en 10 december 2007 en 2 januari 2008 en verweerder heeft zelf kunnen vaststellen dat het briefpapier waarvan daarbij gebruik is gemaakt de betreffende mededeling bevat, zodat er ook om die reden geen noodzaak meer is waarom een auditor dit nog eens afzonderlijk zou moeten controleren. Bij het voorgaande is er van uitgegaan dat onder deelname aan de klachten- en geschillenregeling hetzelfde moet worden verstaan als onder ingeschreven staan bij de Geschillencommissie advocatuur.

2. De beschikking is onvoldoende gemotiveerd nu uit de beschikking niet blijkt of verweerder onder deelname aan de klachten- en geschillenregeling hetzelfde verstaat als ingeschreven zijn bij de Geschillencommissie advocatuur en zo nee, wat het verschil is.
3. Ten onrechte oordeelt verweerder dat er onvoldoende mogelijkheid zou zijn om op adequate wijze belangentegenstellingen te checken.
4. Ten onrechte oordeelt verweerder dat de overdracht en vervanging ten tijde van de audit nog niet voldoende waren vastgelegd.

Voor zover verweerder van mening was dat ten tijde van de audit de overdracht en vervanging niet voldoende zouden zijn vastgelegd was dit ten tijde van de zitting niet kenbaar. Voorzover het standpunt van de auditor zou zijn geweest dat ten tijde van de audit de overdracht en vervanging niet voldoende zouden zijn vastgelegd, was dat evenmin kenbaar, noch tijdens de audit, noch later. Wel heeft de auditor gesteld dat een beschrijving van de kantoororganisatie ontbrak, doch die eis berust niet op de kwaliteitsstandaard. Voorzover verweerder hiermee beoogt te bereiken dat een auditor afzonderlijk moet controleren of er nu wel een beschrijving van de kantoororganisatie is, ontbreekt hiervoor bovendien het belang, nu eiser voorafgaand aan de zitting aan verweerder een beschrijving van de kantoororganisatie heeft toegezonden, zodat verweerder zelf heeft kunnen vaststellen dat deze er is.

5. Ten onrechte verklaart verweerder het bezwaar ongegrond omdat eiser ten tijde van de audit nog niet de bewaartermijn van 5 jaar in zijn afsluitbrieven vermeldde. Uit de formulering kan worden afgeleid dat verweerder ermee bekend is dat deze mededeling nu wel in de afsluitbrieven is opgenomen. Bovendien had verweerder dit op de zitting zelf kunnen vaststellen, maar verweerder wilde dat niet omdat verweerder er kennelijk de voorkeur gaf dit bij wijze van een soort sanctie nog eens apart door een auditor tegen betaling van € 543,90 exclusief btw en reiskosten te laten controleren. Bovendien is door het gebruik van digitale dossiers het belang bij vernietiging na 5 jaar en daarmee het belang van de vermelding van de bewaartermijn in de afsluitbrieven grotendeels vervallen.

Eiser verzoekt U voornoemde beslissing van verweerder te vernietigen met zodanige verdere beslissing als Uw Rechtbank zal vermenen te behoren.

Eindhoven, 16 oktober 2008

W. Nass

Allereerst kan worden vastgesteld dat verweerder in het verweerschrift niet ingaat op de inhoudelijke gronden van het beroep. Deze zijn in het beroepschrift aangegeven op blad 7 en 8 onder punt 1 t/m 5. Deze gronden zijn niet betwist. Verweerder beperkt zich tot processuele verweren waarvan de strekking is dat het beroep niet ontvankelijk zou zijn, dan wel dat eiser geen belanghebbende zou zijn. Nu de inhoudelijke gronden niet zijn betwist, staan in deze procedure alleen de processuele verweren nog ter beoordeling.

Waarom tegen de beschikking beroep open staat is in het beroepschrift uiteengezet op blad 2 en 3 onder het hoofd "Bevoegdheid".

In deze procedure spelen twee wettelijke regelingen een centrale rol: de inschrijvingsvoorwaarden van de Raad voor Rechtsbijstand en de Kwaliteitsstandaard.

De Raad voor Rechtsbijstand ontleent de bevoegdheid om inschrijvingsvoorwaarden vast te stellen aan de Wet op de Rechtsbijstand en de Raad van State heeft in de uitspraak van 13 januari 2010, LJN: BK9002, uitdrukkelijk aangegeven dat de inschrijvingsvoorwaarden en daaruit in het bijzonder de bepaling die inhoudt t de advocaat een auditverklaring over te leggen die in het jaar 2007 geldig is, een algemeen verbindend voorschrift is. Dit betekent, voor zover hier van belang, dat in geval van uitschrijving van een advocaat omdat er geen auditverklaring is overgelegd, er geen ruimte is voor verdere beoordeling en eventueel toetsing aan algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Geen auditverklaring betekent geen toevoegingen. Verdere discussie daarover is niet mogelijk. Daaraan doet niet af dat er in de praktijk wel een mogelijkheid is tot uitstel indien een zaak bij verweerder in behandeling is, maar niet als een beroep daartegen aanhangig is, wat weer verband houdt met de mening van verweerder dat tegen een beschikking als de onderhavige geen beroep open zou staan en al helemaal niet op inhoudelijke gronden als waarop dit beroep berust. Geen toevoegingen betekent dat cliënten die voor een toevoeging in aanmerking kunnen komen weggestuurd moeten worden.

Indien in afwijking van wat de Raad van State heeft aangegeven zou moeten worden aangenomen dat de inschrijvingsvoorwaarden geen algemeen verbindend voorschrift zijn, is sprake van beleid, waarvan alleen onder bepaalde omstandigheden kan worden afgeweken. Dit zou aan hetgeen hierna zal worden aangevoerd weinig of niets veranderen.

Dat sprake is van een algemeen verbindend voorschrift neemt niet

weg dat de inschrijvingsvoorwaarden kunnen worden getoetst aan algemene beginselen van behoorlijk bestuur. CRvB 16 september 2009, LJN BJ9330.

De status van de kwaliteitsstandaard is minder duidelijk. Sommigen menen dat dit een regeling van de Raad voor Rechtsbijstand is, misschien een aanvulling of uitbreiding van de inschrijvingsvoorwaarden. De kwaliteitsstandaard is echter aangenomen door de Orde van advocaten en ook gedrukt op papier van de Orde van advocaten. Afgaande op het gestelde in het verweerschrift zou ook de kwaliteitsstandaard ten tijde van de beschikking waarschijnlijk moeten worden aangemerkt als een algemeen verbindend voorschrift. Zo zegt verweerder in het verweerschrift letterlijk: *“De inde Kwaliteitsstandaard neergelegde normen gelden voor alle advocatenkantoren”* en *“Als wordt voldaan aan de eisen van de Kwaliteitsstandaard volgt afgifte van een auditverklaring die drie jaar geldig is”*. Zoals dat met de inschrijvingsvoorwaarden het geval is kan ook de kwaliteitsstandaard aan algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden getoetst.

Verweerder is van mening dat eiser geen belang zou hebben bij de onderhavige beroepsprocedure omdat een heraudit op geresulteerd in de afgifte van een auditverklaring. Verweerder gaat hierbij aan drie dingen voorbij:

1. Verweerder geeft zelf, in het verweerschrift onder punt 16 aan, dat eiser kosten heeft moeten maken voor de heraudit. Dit zou kunnen betekenen dat, in geval van vernietiging van de beschikking, deze kosten voor rekening van verweerder moeten komen, al zal daar een afzonderlijk schadebesluit voor nodig zijn. Overigens is het gestelde in het verweerschrift onder punt 16 verder overbodig, aangezien in deze procedure alleen de beschikking ter beoordeling staat en over de door de beschikking ontstane noodzaak tot het maken van deze kosten in het beroepsschrift niets gezegd is.
2. Eiser heeft zich, om deze auditverklaring alsnog te krijgen, genoodzaakt gezien zich uit te laten schrijven bij de geschillencommissie advocatuur. Gesteld noch gebleken is dat eiser de auditverklaring ook zou hebben gekregen als hij nog steeds bij de geschillencommissie ingeschreven had gestaan. Dit levert imagoschade op. Hieraan doet niet af dat eiser, teneinde deze schade zo veel mogelijk te beperken, gekozen heeft voor een constructie waarmee zo veel mogelijk hetzelfde resultaat wordt bereikt als het geval is indien eiser nog wel ingeschreven zou zijn bij de geschillencommissie. Aan het voorgaande doet uiteraard ook niet af dat verweerder in de beschikking glashard stelt dat eiser nog steeds ingeschreven zou hebben gestaan bij de geschillencommissie. De auditor die later alsnog een auditverklaring verstrekke, was zich wel degelijk bewust van het feit dat eiser niet langer ingeschreven was bij de geschillencommissie en de reden waarom hij niet meer bij de geschillencommissie was ingeschreven. Hier zou tegen ingebracht kunnen worden dat de toevoegingsaudit

inmiddels is afgeschaft, maar daargelaten of dit betekent dat ook de kwaliteitsstandaard is afgeschaft, is er al weer een nieuwe "toevoegingsaudit" in aantocht, die niet meer zo genoemd zal worden, omdat deze voor alle advocaten zal gaan gelden en bovendien jaarlijks i.p.v. om de drie jaar plaats zal vinden. Deze nieuwe "toevoegingsaudit" zal mogelijkterwijs "beroepscertificaat" gaan heten.

3. De beschikking berust op het standpunt dat eiser geen werkzaamheden mag verrichten ten behoeve van voormalige wederpartijen. Handhaving van de beschikking zou, naast het feit dat eiser zich niet bij de geschillencommissie kan laten inschrijven, derhalve mogelijkterwijs ook betekenen dat eiser geen werkzaamheden kan verrichten voor voormalige wederpartijen. Een dergelijke beperking is alleen aanvaardbaar als sprake is van een regel die duidelijk is en voor alle advocaten in dezelfde mate geldt. Hieraan is voor wat betreft de onder 2 en 3 aangegeven punten niet voldaan.

Vervolgens stelt verweerder dat, wat verweerder noemt, een "(negatieve) auditverklaring" niet zou zijn aan te merken als een besluit in de zin van artikel 1:3 AWB omdat deze niet op rechtsgevolg zou zijn gericht.

Dit is natuurlijk onjuist. De toevoegingsaudit ontleent het bestaansrecht aan het feit dat een advocaat die geen auditverklaring heeft, geen toevoegingen mag behandelen. De toevoegingsaudit is, althans was, een business waar veel geld in omgaat en dat zou nooit mogelijk zijn als dit standpunt van verweerder juist zou zijn.

De Raad voor Rechtsbijstand eist dat een auditverklaring wordt overgelegd en als de advocaat daar niet aan voldoet, wordt de advocaat uitgeschreven en mag de advocaat geen toevoegingen meer behandelen. Hoezo niet op rechtsgevolg gericht?

Daarbij moet nog onderscheid worden gemaakt tussen, wat verweerder noemt, een "(negatieve) auditverklaring" en de beschikking waarvan beroep. Ter beoordeling staat of deze laatste als een beschikking of besluit moet worden aangemerkt. In het beroepsschrift is uiteengezet waarom dit het geval is. Of daarnaast een "(negatieve) auditverklaring" ook als zodanig moet worden aangemerkt, is ten deze niet relevant, of het zou moeten zijn omdat misschien toepassing zou moeten worden gegeven aan artikel 6:15 van de Algemene Wet Bestuursrecht. In het beroepsschrift op blad 2 is aangegeven waarom eiser van mening is dat dat niet het geval is, maar daar zou anders over gedacht kunnen worden.

Volgens verweerder zou geen sprake zijn van een publiekrechtelijke rechtshandeling. Als verweerder in dit standpunt zou moeten worden gevolgd, zou dat kunnen betekenen dat de hele regeling rond de toevoegingsaudit onverbindend zou zijn, maar dat staat in deze procedure niet ter beoordeling. Duidelijk is wel dat sprake is van een kunstmatig samenweefsel van privaatrechtelijke en publiekrechtelijke regelingen, waardoor de advocaat wordt gedwongen financiële verplichtingen aan te gaan, wat de geloofwaardigheid van de

standpunten van verweerder ook weer niet ten goede komt.

Verweerder stelt nog dat het een kantoor vrij zou staan een audit te laten houden door een andere instelling dan de Orde van advocaten.

In de inschrijvingsvoorwaarden zoals die in 2007 golden staat letterlijk: *“De advocaat dient een auditverklaring over te leggen die in het jaar 2007 geldig is”*. Het overleggen van een auditverklaring die geldig is, is dus een voorwaarde om toevoegingen te mogen behandelen.”. Dit wijst er niet op dat het al dan niet mogen behandelen van toevoegingen, behalve van de eis dat aan andere voorwaarden voldaan moet zijn, van iets anders af zou hangen dan van een auditverklaring van een door de Orde van advocaten aangewezen auditor van het auditbureau van de Orde van advocaten. De Raad van State overweegt in de hiervoor genoemde uitspraak letterlijk: *“Ingevolge artikel 14 van de Wrb kunnen door de raden aan de inschrijving voorwaarden worden verbonden, die ingevolge artikel 15 van die wet betrekking hebben op het jaarlijks aantal toevoegingen, specifieke deskundigheidseisen, kantoororganisatie en verslaglegging. Ingevolge artikel 2, eerste lid, van de krachtens voormelde bepalingen vastgestelde inschrijvingsvoorwaarden 2007 dient de advocaat een auditverklaring over te leggen die in het jaar 2007 geldig is. Deze bepaling is anders dan [appellant] meent geen beleidsregel doch een algemeen verbindend voorschrift.”* De inschrijvingsvoorwaarden mogen derhalve geen betrekking hebben op het aangaan van privaatrechtelijke verplichtingen, terwijl dat wel gebeurt, maar dat staat in deze procedure en stond ook in die procedure niet ter beoordeling. Voor het overige is ook dit duidelijk. De inschrijvingsvoorwaarden en in ieder geval de bepaling waar het hier om gaat, is een algemeen verbindend voorschrift en de auditverklaring is een dwingende voorwaarde.

Een citaat uit een schrijven van de Raad voor Rechtsbijstand van 12 november 2008: *“Voor een vervolgaudit dient u zich te wenden tot het auditbureau van de Nederlandse Orde van Advocaten te den Haag, Postbus 30851 (enz.)”*.

Voor zover aangenomen zou moeten worden dat er puur technisch sprake zou zijn van een mogelijkheid om van een andere instelling dan de Orde van advocaten een auditverklaring te verkrijgen, is hier sprake van een schijnconstructie, waarbij het feit dat de Orde van advocaten deze constructie nodig heeft, meer zegt dan het mogelijkerwijs bestaan hiervan.

Voor zover een dergelijke mogelijkheid geacht moet worden te bestaan, neemt dat niet weg dat een auditor, en, in geval van een andere instelling die daartoe gemachtigd is, ook die andere instelling, publiekrechtelijke bevoegdheden uitoefent. De stelling dat aan de taakuitoefening van auditoren geen bevoegdheden verbonden zijn die rechten en plichten van anderen kunnen bepalen, moet worden verworpen omdat een advocaat die geen auditverklaring had geen toevoegingen mocht behandelen. Dit wordt niet anders indien moet worden aangenomen dat in bijzondere gevallen, met goedkeuring

van de Orde van advocaten, ook een andere instelling dan de Orde van advocaten een auditverklaring mag afgeven.

Verweerder beroept zich nog op artikel 15 van de Wet op de Rechtsbijstand en stelt dat de raden voor rechtsbijstand op grond van dat artikel wel de bevoegdheid maar niet de plicht hebben om “deze voorwaarde” aan inschrijving van advocaten te stellen. Dit standpunt is onbegrijpelijk. Vast staat dat een auditverklaring een dwingende voorwaarde is om toevoegingen te mogen – blijven – behandelen en dat deze voorwaarde berust op de inschrijvingsvoorwaarden en niet op artikel 15 van de Wet op de Rechtsbijstand, zoals o.a. de Raad van State duidelijk heeft aangegeven.

Dat artikel 15 van de Wet op de Rechtsbijstand de Raad voor Rechtsbijstand niet de plicht oplegt om een auditverklaring als voorwaarde voor inschrijving te stellen, neemt niet weg dat de Raad voor Rechtsbijstand dat wel gedaan heeft en wel bij algemeen verbindend voorschrift. Bovendien heeft de Orde van advocaten zelf bedongen dat de Raad voor Rechtsbijstand van deze mogelijkheid gebruik maakt en wel in twee van de drie convenanten die verweerder zelf in het verweerschrift noemt.

Het is dus een misvatting om te denken dat op grond van artikel 15 van de Wet op de Rechtsbijstand de Raad voor Rechtsbijstand los van het al dan niet aanwezig zijn van een auditverklaring zou kunnen beoordelen, laat staan daartoe bereid zou zijn, of een advocaat voor inschrijving in aanmerking komt en al helemaal om op grond daarvan te menen dat de beschikking waarvan beroep niet op rechtsgevolg zou zijn gericht. Ook als zou moeten worden aangenomen dat er een mogelijkheid bestaat om bij hoge uitzondering een advocaat die geen auditverklaring heeft in te schrijven, dan nog doet dat niet af aan het feit dat de beschikking waarvan beroep op rechtsgevolg is gericht en tot gevolg heeft dat eiser voor de keus werd gesteld om hetzij af te zien van het behandelen van toevoegingen dan wel een heraudit te ondergaan en daar ook op was gericht.

Bij de behandeling door de commissie vielen hoge woorden over kwaliteit, maar als wij zien dat verweerder, ondanks de uitleg die eiser gegeven heeft, in de beschikking glashard zegt dat eiser bij de geschillencommissie is ingeschreven, komt dat de geloofwaardigheid van de standpunten van verweerder niet ten goede, even min als het feit dat verweerder de inhoudelijke gronden niet betwist en de standpunten van verweerder er inhoudelijk alleen op neer komen dat verweerder niet wenst dat het handelen van verweerder op welke wijze dan ook wordt getoetst.